

Arrest

**nr. 42 952 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVELDE, die loco advocaat J. DE MAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 oktober 2009 een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum op grond van zijn bloedverwantschap in nederdalende lijn met een in België verblijvende Turkse onderdaan.

1.2. Op 20 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van afgifte van het visum. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 januari 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10bis, § 2 of artikel 9 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen; Overwegende dat betrokkene de leeftijd van 18 jaar had overschreden op de datum van het indienen van de visumaanvraag; Overwegende dat uit de voorgelegde documenten niet kan worden opgemaakt dat betrokkene ten laste is van zijn vader in België of over welke inkomsten betrokkene beschikt; Overwegende dat de vader van betrokkene niet over een geldige verblijfskaart in België beschikt. C.E. was in het bezit van een A-kaart (kaart met beperkte geldigheid) die is verstrekt op 30/12/2009.

De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 9 en 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt:

"In tegenstelling tot wat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid voorhoudt, is hier geenszins sprake dat betrokkene zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10bis, §2 of artikel 9 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De weigeringsbeslissing wordt als volgt gemotiveerd:

(...)

Vooreerst heeft verzoeker het recht een aanvraag in te dienen vanuit het buitenland op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker woonde samen met zijn moeder en zijn broer en zus terwijl hun vader, C.E., in België verbleef

Verzoeker diende samen met zijn moeder en zijn broer en zus een visumaanvraag in tijdens de maand juni 2009 ten einde bij de vader in België te kunnen komen wonen.

Het visum werd echter enkel toegekend aan zijn moeder A.C. en zijn broer en zus in december 2009 waardoor zij in januari 2010 zich in België konden vestigen.

Het visum van verzoeker werd echter geweigerd.

Hierdoor bleef hij na het vertrek van zijn broer en zus en zijn moeder alleen in Turkije achter.

Verzoeker bleef als 19 jarige achter zonder enig familielid en evenzeer zonder enig bestaansmiddel.

De weigeringsbeslissing werd gemotiveerd als zou hij niet ten laste zijn van zijn vader, quod non en als zou vader van verzoeker niet over een geldige verblijfskaart beschikken, quod certe non.

E.C. heeft hier echter wel een geldig tijdelijk verblijf ingevolge een arbeidskaart B als chauffeur. Ten tijde van de visumaanvraag alsook op het moment van de beslissing a quo beschikte de heer E.C. over een geldige verblijfskaart aangezien zij verlengd was.

Thans beschikt de heer E.C. over een vernieuwde verblijfskaart die geldig is van 18.01.2010 tot 20.01.2011 (zie stuk2).

Verzoeker heeft nog maar net de leeftijd van 19 jaar bereikt en vormde samen met zijn moeder en broer en zus een gezin in Turkije.

Zij werden onderhouden door hun vader die hen maandelijks geld opstuurde om zo in hun onderhoud te kunnen voorzien.

Thans blijft verzoeker alleen achter zonder enig bestaansmiddel, Verzoeker ontvangt geld van zijn vader om te kunnen overleven (stuk 12— 14).

Verzoeker valt volledig ten laste van zijn vader, E.C.. (stuk 3 - 6)

Verzoeker beschikt over geen enkel inkomen, hij is schoolverlater en werkt nog niet. Door de dorpsoverste (muthar) wordt bevestigd dat verzoeker geen enkel inkomen heeft noch over enig onroerend goed beschikt. De dorpsoverste attesteerde dat het de vader van verzoeker is die instaat voor zijn onderhoud.

Ook uit het gevoegde attest van de RSZ diensten van Turkije blijkt dat verzoeker over geen enkele bron van inkomsten beschikt in Turkije.

De motivering van de bestreden beslissing is inhoudelijk volledig verkeerd.

Verzoeker bezorgde immers weldegelijk stukken waaruit blijkt dat hij ten laste is van zijn vader (attest Muthar, attest RSZ Turkije, bewijzen van geldtransfers).

De Minister heeft derhalve geheel onterecht gesteld, dat uit de voorgelegde documenten niet zou kunnen worden opgemaakt dat verzoeker ten laste is van zijn vader.

Tevens werd er geheel onterecht van uitgegaan dat de vader van verzoeker over geen geldige verblijfskaart voor België beschikte.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt immers dat zijn vader op 16.11.2010 een nieuwe verblijfskaart voor België werd uitgereikt voor een periode van 1 jaar.

De Minister kon derhalve niet op 20.01.2010 beslissen dat verzoeker geen visum krijgt omdat zijn vader beweerdelijk over geen geldige papieren voor België beschikte.

Dat overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Dat het weigeren van een visum tot gezinshereniging op basis van de motivering dat verzoeker de leeftijd van 18 reeds zou hebben bereikt en dat de vader van verzoeker geen geldig verblijf zou hebben quod certe non, en dat het visum van verzoeker zijn moeder en minderjarige broer en zus wel werd toegekend waardoor verzoeker zonder enig familielid in Turkije achterblijft maakt een schending uit van het gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker wordt verplicht achter te blijven zonder enig familielid en zonder enig bestaansmiddel.

Dat het ontzeggen van de mogelijkheid aan verzoeker om verder met zijn gezin samen te leven op zich al een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M."

2.2. In haar nota met opmerkingen betoogt verwerende partij het volgende:

"Verzoeker meent zich wel te kunnen beroepen op artikel 10 bis, §2 en artikel 9 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Verzoeker woonde in Turkije samen met zijn moeder, broer en zus, ten tijde van de visumaanvraag. Zij wensen bij hun vader in België te komen wonen. Het visum werd wel toegekend aan zijn broer, zus en moeder. Enkel hijzelf blijft achter in Turkije zonder bestaansmiddelen. Verzoeker zegt dat de beslissing verkeerdelijk aangeeft dat hij niet ten laste is van zijn vader, en dat zijn vader niet over een geldige verblijfskaart beschikt. De vader heeft volgens verzoeker een vernieuwde verblijfskaart die geldig is van 18 januari 2010 tot 20 januari 2011. Verzoeker werd samen met de rest van het gezin onderhouden door de vader vanuit België. Verzoeker valt ten laste van zijn vader. Hij is schoolverlater en werkt niet. De dorpsoverste heeft geattesteerd dat hij geen inkomen heeft. Het zelfde blijkt uit een attest van de Turkse RSZ. Verzoeker heeft wel degelijk documenten aangeleverd. Artikel 8 EVRM is geschonden. Verzoeker blijkt als enige achter in Turkije.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat thans bestreden beslissing deze is, d.d. 20 januari 2010 tot weigering van een visum familiale hergroepering aan verzoeker.

De beslissing werd gemotiveerd als volgt:

(...)

Verwerende partij herhaalt dat verzoeker meerderjarig is, en de leeftijd van 18 jaar had bereikt op het ogenblik dat hij zijn visumaanvraag heeft ingediend in ons land, in functie van zijn vader. Verzoeker bevindt zich derhalve in een andere situatie dan zijn minderjarige broer en zus. Het is niet omdat aan de zus en broer, beiden jonger an 18 jaar, een visum werd bezorgd, dat ook verzoeker automatisch recht heeft op een visum.

In artikel 10, §1, 4° wordt immers expliciet gesteld dat van rechtswege zijn toegelaten om in het Rijk te verblijven: de kinderen van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, op voorwaarde dat ze met hen komen samenleven, jonger zijn dan achttien jaar en alleenstaand zijn.

Artikel 10bis, §2, waarnaar verwezen wordt in de thans bestreden beslissing, heeft betrekking op familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur, en die een machtiging tot verblijf aanvragen in ons land. In deze bepaling wordt expliciet verwezen naar artikel 10, §1, 4° wat maakt dat dezelfde voorwaarden van toepassing zijn.

Het feit dat verzoeker op het moment van zijn visumaanvraag 18 jaar oud was, maakt dat hij zich inderdaad niet meer kan beroepen op artikel 9 en artikel 10 bis, §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Verzoeker bekritiseert dit luik van de beslissing, maar bewijst het tegendeel niet, en geeft geen enkele onderbouwing door te verwijzen naar de relevante passages in de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 die zijn stelling kunnen staven.

Verwerende partij merkt vervolgens op dat in de beslissing niet gesteld wordt dat verzoeker niet ten laste is van zijn vader. In de beslissing wordt enkel aangegeven dat uit de voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid dat betrokkene ten laste is van zijn vader of over welke inkomsten hij beschikt.

De bewijslast ligt bij verzoeker. Het is aan hem om tijdig en met de nodige zorgvuldigheid bewijzen aan te leveren van hetgeen hij beweert. Verzoeker werd op 21 december 2009 verwittigd dat hij bijkomende stavingstukken moest aanleveren. Hij heeft dit niet tijd of in voldoende mate gedaan.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verklaring van de dorpsoverste die stelt dat verzoeker ten laste is van zijn vader. Hij verwijst ook net een attest van de RSZ diensten van Turkije waaruit zou blijken dat hij niet over inkomsten beschikt in zijn land.

Het RSZ-atteest waarnaar verzoeker verwijst, geeft enkel aan dat verzoeker niet geregistreerd staat als zelfstandige. Dit is op zich geen bewijs van ten laste zijn van zijn vader en van het niet hebben van inkomsten. Ook in de verklaring van de dorpsoverste zit geen sluiten bewijs dat verzoeker ten laste is van zijn vader, en geen inkomsten heeft.

Verzoeker is er niet in geslaagd, ondanks een expliciete vraag, om duidelijkheid te verschaffen over zijn inkomen en het ten laste zijn van zijn vader.

Verzoeker beweert vervolgens dat zijn vader wel over een geldige verblijfskaart beschikt. Verwerende partij merkt op dat de vader in het bezit was van een A-kaart met beperkte geldigheid, die verstreken is op 30 december 2009. OP het moment van de beslissing lagen geen bewijzen voor van het tegendeel. Inmiddels werd de A-kaart van verzoekers vader dd. 10 februari 2010 verlengd tot 20 januari 2011 (zie gegevenshistoriek in bijlage).

Verwerende partij heeft betreffende dat de vermeende menig van artikel 8 EVRM de eer te antwoorden dat:

(...)

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit wordt onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.” (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

“Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009).

De beslissing is derhalve afdoende gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV-BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.60)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou

de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3. In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn betoog en voegt hij nog het volgende toe:

“(…)

Ook uit het gevoegde attest van de RSZ diensten van Turkije blijkt dat conculant over geen enkele bron van inkomsten beschikt in Turkije. Stuk 6 van conculant toont aan dat hij over geen inkomen noch enige uitkering beschikt, in tegenstelling tot wat verweerster beperken deze stukken zich niet tot het bewijs niet ingeschreven te zijn als zelfstandige. Deze attesten hebben betrekking op conculant tevens in een andere hoedanigheid (invalide, werknemer, etc.)

Deze attesten bevestigen uitdrukkelijk dat conculant niet gekend is bij de RSZ-diensten in Turkije, en hij aldaar derhalve geen inkomen heeft.

“(…)

Volgens de historiek, stuk 1 van verweerster, blijkt duidelijk dat de vader van conculant over een geldige verblijfskaart beschikte van 05.06.2009 tot 30.12.2009 daarna werd de kaart verlengd waarna hij op 18.01.2010 een nieuwe verblijfskaart voor België kreeg uitgereikt voor een periode van 1 jaar.

De gegevenshistoriek van verweerster is evenwel niet correct daar waar zij stelt dat de verblijfskaart pas was uitgereikt op 10.02.2010 daar de verblijfskaart zelf duidelijk vermeld reeds te zijn uitgereikt op 18.01.2010.

“(…)

De motivering van overheidsbeslissing dient te berusten concrete gegevens en niet op een waardeoordeel. (Rvst. 26 augustus 1994, T.V.R. 1995, 78)

In casu gaat de Minister een waardeoordeel vellen over het al dan niet geldig zijn van de voorgelegde stukken van conculant.

Verweerster is van mening dat dit geen afbreuk doet aan de formele motiveringsplicht, en dat het normdoel van deze wetsartikelen werd bereikt.

Niets is minder waar.

Het is niet omdat een opsomming werd gegeven van enkele zogezegde feitelijke gegevens, dat aan de motiveringsplicht werd voldaan.

Deze plicht houdt meer in dan de loutere weergave van vermeende feiten. De motivering dient immers gestoeld zijn op concrete feiten, zoniet zou het de overheid vrij staan om om het even wat op papier te zetten, enkel en alleen om aan deze formele motiveringsplicht te voldoen.

“(…)”

2.4. Onder “middel” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Voor zover verzoeker de schending “van artikel 9 en artikel 10 bis van de Wet van 15.12.1980” aanvoert stelt de Raad vast dat het middel niet ontvankelijk is aangezien verzoekers betoog – “In tegenstelling tot wat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid voorhoudt, is hier geenszins sprake dat betrokkene zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10bis, §2 of artikel 9 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.” – onvoldoende uitgewerkt is om ontvankelijk te zijn.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97 739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110 660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6. De bestreden beslissing verwijst enerzijds naar de toepassing van artikel 9 en anderzijds naar de toepassing van artikel 10bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Artikel 10 bis, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Wanneer de in artikel 10, § 1, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, voorzover die zich niet in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevinden, of lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage aan deze wet.
Het familielid bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 6°, moet bovendien het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...)”*

2.7. Artikel 10bis, §2, van de Vreemdelingenwet verwijst naar de in artikel 10, §1, 4° tot 6° bedoelde familieleden, met name in casu *“4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen: (...) hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;”*

2.8. Verzoeker brengt niets in tegen de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Overwegende dat betrokkene de leeftijd van 18 jaar had overschreden op de datum van het indienen van de visumaanvraag;”*

2.9. De minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde kan iemand machtigen om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De toepassing van voormelde wetsbepaling gaat gepaard met een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoeker brengt niets in tegen de concrete invulling van deze appreciatiebevoegdheid wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris in casu oordeelt dat een vreemdeling boven de achttien jaar zijn vader kan vervoegen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet voor zover hij aantoont dat hij ten laste valt van zijn vader.

2.10. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarde van ten laste zijn afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het in punt 2.5. omschreven wettigheidsstoezicht.

2.11. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 21 december 2009 gevraagd om de volgende documenten voor te leggen:

“-attest van celibaat;

-attest –afgeleverd door de bevoegde overheid– waaruit blijkt over welk inkomen betrokken beschikt;

-bewijzen –onder de vorm van geldtransfers- waaruit blijkt dat de visumaanvrager ten laste is van zijn vader;

Aan de vader van betrokkene wordt door onze diensten een bewijs gevraagd van zijn inkomsten.”

2.12. Uit het administratief dossier waarin zich de stukken bevinden die verzoeker heeft overgemaakt, blijkt dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat: *“Het RSZ-atteest waarnaar*

verzoeker verwijst, geeft enkel aan dat verzoeker niet geregistreerd staat als zelfstandige. Dit is op zich geen bewijs van ten laste zijn van zijn vader en van het niet hebben van inkomsten. Ook in de verklaring van de dorpsoverste zit geen sluitend bewijs dat verzoeker ten laste is van zijn vader, en geen inkomsten heeft.” Daarenboven stelt de Raad vast dat de door verzoeker overgemaakte bewijzen van de geldoverschrijvingen die zich bevinden in het administratief dossier, grotendeels blanco zijn en Turkse vermeldingen bevatten. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van het geheel van de overgemaakte stukken in de bestreden beslissing stelt dat “uit de voorgelegde documenten niet kan worden opgemaakt dat de betrokkene ten laste is van zijn vader in België of over welke inkomsten betrokkene beschikt.”

2.13. Verzoeker verwijst naar de stukken 3 tot 6 gevoegd bij zijn verzoekschrift en stelt dat hij wel degelijk ten laste is van zijn vader. De Raad wijst erop dat de stukken 3 tot 6 dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. De Raad kan bij het beoordelen van de wettigheid van de bestreden beslissing geen rekening houden met stukken waarover de gemachtigde van de staatssecretaris niet beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. Waar verzoeker verwijst naar de stukken 12 tot 14 en betoogt dat hij geld ontvangen heeft van zijn vader om te kunnen overleven, dient de Raad vast te stellen dat deze stukken zich niet bevinden in het administratief dossier, minstens toont verzoeker niet aan dat hij ze overgemaakt heeft ter ondersteuning van zijn visumaanvraag. Verzoeker toont met zijn bloot betoog dat hij wel degelijk bewezen heeft ten laste te zijn van zijn vader, met de herhaling van elementen die neergelegd zijn in stukken die zijn visumaanvraag ondersteunden en met verwijzing naar bovenvermelde stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift die betrekking hebben op het kernpunt van de betwisting, niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing “inhoudelijk volledig verkeerd (is).”

2.14. Waar verzoeker kritiek uit op de paragraaf in de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat zijn vader in België niet over een geldige verblijfskaart beschikt en dat de verblijfskaart die de heer C.A. in zijn bezit had op 30 december 2009 verstreken was, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing voldoende geschraagd wordt door de overweging dat uit de voorgelegde documenten niet kan worden opgemaakt dat verzoeker ten laste is van zijn vader of over welke inkomsten hij beschikt. Bijgevolg is de kritiek van verzoeker gericht tegen een overtollig motief en kan deze niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.15. Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat hij dit verbindt aan de motivering van de bestreden beslissing die hij inhoudelijk volledig verkeerd acht. Te dezen volstaat het te verwijzen naar wat hierboven gesteld werd met betrekking tot deze kritiek. Verzoeker toont verder niet in concreto en in specie aan dat hij een gezinsleven heeft met de in België vertoevende gezinsleden dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA